

HỒI 53

NHỮNG CHUYỆN BẤT NGỜ

Cứ theo địa đồ, Trâm Lăng và Hùng Miêu Nhi đi suốt một tiếng đồng hồ nữa.

Cuối cùng, trong vùng bóng tối âm u lại lóe lên ánh sáng.

Lần này thì không heo hắt như lúc nãy, chứng tỏ không phải chỉ một ngọn đèn.

Và cho đến lúc tới gần mới thấy đó là một gian trại trướng màn rực rỡ.

Hùng Miêu Nhi thấp giọng:

- Cứ theo địa đồ, thì đây chưa phải là chỗ của Khoái Lạc Vương, nhưng sao lại có

màn trướng đẹp đẽ như thế?

Trâm Lăng mỉm cười:

- Anh lại làm cái công việc suy nghĩ nữa rồi.

Hùng Miêu Nhi cũng bật cười:

- Đúng như vậy... đã nghĩ không ra thì nghĩ làm quái gì cho mệt.

Trâm Lăng nói:

- Làm những chuyện mà không ai suy nghĩ được, nội bao nhiêu đó cũng đủ biết sự

lợi hại.

Ngay lúc đó chợt có một ánh đèn di động...

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ:

- Có người rồi đấy nhé.

Trâm Lăng cười:

- Đã có người thì lại càng không cần phải suy nghĩ nhiều, tinh thần càng không

căng thẳng thì càng tốt hơn cả.

Ánh đuốc tới cách chừng hai trượng là đứng lại và ngọn đuốc đưa cao. Kẻ cầm

đuốc là một đại hán mặc áo gấm, vóc dáng khá cao lớn.

Hùng Miêu Nhi hỏi lớn:

- Có phải môn hạ của Khoái Lạc Vương đó không?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi lại hỏi:

- Các hạ biết chúng ta là ai chứ?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đã thế chắc là Khoái Lạc Vương cho các hạ đến đón tiếp đây chứ?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Và gã quay mình đi thẳng...

Gã đi không lẹ nhưng cũng không chậm lắm, xem chừng cũng có căn bản võ công.

Hùng Miêu Nhi ghé sát Trầm Lãng:

- Anh thấy võ công của gã ra sao?

Trầm Lãng nói:

- Anh nói thử coi.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Ba chiêu là hạ được.

Trầm Lãng cười:

- Có lẽ không đến ba chiêu.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Không hiểu môn hạ của Khoái Lạc Vương mà sao lại kém thế nhỉ? Chuyện này

lại thêm một chuyện suy nghĩ không ra.

Trầm Lãng cười:

- Thêm chuyện này nữa là tất cả mấy chuyện anh nghĩ không ra rồi?

Hùng Miêu Nhi gật gật thì thầm:

- Rồi sẽ có ngày... rồi tôi sẽ làm rõ ra tất cả...

Hùng Miêu Nhi định nói nữa, nhưng một gian trại khá lớn đã hiện ra trước mắt...

Gian trại rộng lớn mà lại cực kỳ hoa lệ, tất cả những rèm cửa đều được kết

trên châu mã não, cách khoảng lại điểm một hạt kim cương thật lớn. Dưới ánh đèn rực rỡ,

những viên ngọc dạ quang phản chiếu lung linh...

Nghĩ đến kẻ ngồi bên sau bức rèm quý giá ấy, và nhất là nghĩ đến truyền thuyết

về con người đó, Hùng Miêu Nhi chột nghe mọc ốc cùng mình...

Nhưng “Con Mèo Hoang” lại tự nhủ: “Cho dù có giỏi, Khoái Lạc Vương cũng chỉ

là người chứ có phải thần thánh gì đâu mà sợ chứ.”

Suy nghĩ như thế, Hùng Miêu Nhi chột nghe máu nóng rần rần, không đợi gã đại

hán vén rèm, cũng không đợi Trầm Lăng nói gì, hấn đã xóc tới quát lớn:

- Khoái Lạc Vương, có Hùng Miêu Nhi đến viếng thăm đây.

Tiếng của Hùng Miêu Nhi thật lớn, nhưng trong ngoài vẫn im ờ...

Phía trong trại, bốn trướng màn, những chiếc đèn bằng vàng sáng rực soi rõ từng

chiếc ghế bao da hổ, từng chiếc đôn nệm ánh chi vàng, tất cả đều như dội ánh trên

tâm thảm Ba Tư...

Trên mặt đá bằng đá quý, những thức ăn, bánh trái lạ mắt, bình vàng chén ngọc

đầy rượu ngào ngạt...

Nhưng người? Tại sao không có một ai?

Hùng Miêu Nhi quay phắt lại chụp lấy gã đại hán:

- Khoái Lạc Vương không có ở đây sao?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại làm sao không tiếp chúng ta?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi bèn trợn mắt:

- Hấn đi đâu?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi giận dữ:

- Vâng, vâng... vâng cái gì? Ngươi biết có một tiếng đó thôi à?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi giật mạnh áo gấm:

- Ngươi nói một tiếng “Vâng” nữa ta sẽ vặn đứt cổ ngươi lập tức.

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi giận quá nhấc bổng gã lên ném thẳng ra ngoài:

- Con heo.

Bị quăng ngang bức rèm, tiếng ngọc khua ròn rảng và trước khi rơi xuống đất, gã

đại hán áo gấm vẫn còn “Vâng” một tiếng nữa.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Anh có vật chết hấn, hấn cũng chỉ nói một tiếng “Vâng” thôi.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Đã dụ mình tới đây, thế tại sao hấn lại đưa một cái tên ngo ngo ngẩn ngẩn như

thế?

Trầm Lãng nói:

- Cứ xem tình hình này thì nơi đây chắc chắn là nơi tiếp khách của Khoái Lạc

Vương.

Hùng Miêu Nhi nhúng mắt:

- Tiếp khách? Hấn xem mình là khách à?

Trầm Lãng cười:

- Hấn muốn mình ở đây nghỉ dưỡng sức một đêm...

Hùng Miêu Nhi rùn vai:

- Hấn mà lại tốt thế à?

Trầm Lãng cười:

- Hấn thị uy đấy chứ. Hấn muốn chứng tỏ rằng hấn xem mình chẳng vào đâu cả,

tinh thần mình có khỏe khoắn, sức lực mình có dồi dào hấn cũng bất cần.

Hùng Miêu Nhi hừ hừ trong cổ:

- Có ngày... có ngày rồi hấn sẽ ăn năn...

Liếc nhìn mâm rượu, Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Đã thế thì chúng ta ăn uống cho no nê rồi sẽ hay. Bằng vào danh vọng của hấn,

nhất định hấn không dám chơi cái vụ thuốc độc đâu.

Trầm Lãng hỏi:

- Nhưng nếu hấn làm cái việc mà anh nghĩ không ra thì sao?

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Yên lòng, anh cứ yên lòng... Cái gì khác thì không biết chứ trong rượu có độc

hay không thì Hùng Miêu Nhi này rành lắm. Bao năm vất vả giang hồ chỉ học được

một món hay ấy thôi mà.

Trầm Lãng cười:

- Thảo nào đến nay anh vẫn chưa trúng độc.

Hùng Miêu Nhi vẫy tay và ngang nhiên ngồi vào tiệc. Cả một bàn đầy, chỉ mấy

phút sau hai người đã làm sạch bách, mấy bầu rượu cũng không còn một giọt.

Và sau khi nằm xuống, Hùng Miêu Nhi đã ngáy pho pho...

Trầm Lãng cũng ăn cũng uống nhưng ngủ thì không tài nào ngủ được.

Thấy Hùng Miêu Nhi ngủ một cách quá dễ dàng như thế, Trầm Lãng cũng bắt

thèm. Con người của hấn thật là vô tư y như một chú bé, khi gặp chuyện thì nôn nóng,

nhưng cứ đặt lưng xuống là ngủ thẳng cẳng.

Trầm Lãng cứ ngồi nhìn Hùng Miêu Nhi mà tâm trí cứ nghĩ mông lung...

Qua một lúc thật lâu, chợt nghe phía ngoài rèm có tiếng kêu nho nhỏ:

- Trầm công tử.

Tiếng kêu chưa dứt thì Trầm Lãng đã có mặt bên ngoài, gã đại hán áo gấm giật

mình thụt lui mấy bước ...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Có phải các hạ gọi tôi không?

Gã đại hán áo gấm khúm núm:

- Vâng, vâng

Trầm Lãng hỏi:

- Để làm gì?

Thiếu niên áo gấm sợ sệt, môi gã run run:

- Dạ... Vương gia của tôi muốn thỉnh một mình Trầm công tử...

Trầm Lãng bật cười:

- Thì ra ngoài cái tiếng “Vâng” ra, các hạ vẫn có nói được nhiều tiếng nữa mà.

Gã đại hán áo gấm cúi đầu:

- Chẳng hay công tử có bằng lòng theo lời mời của Vương gia tôi?

Trầm Lãng nói:

- Sao lại không?

Gã đại hán áo gấm lộ vẻ mừng:

- Đa tạ Trầm công tử... Tôi cứ sợ Trầm công tử nhất quyết cùng với vị Hùng...

Trầm Lãng cười:

- Nếu cùng đi với hãn rồi Vương gia các hạ không tiếp làm sao.

Gã đại hán cũng cười:

- Trầm công tử quả nhiên...

Rồi như cảm thấy mình nói hơi nhiều, gã đại hán áo gấm vội cúi đầu:

- Xin thỉnh Trầm công tử theo tôi...

Y như là khá tín nhiệm Khoái Lạc Vương, và tin rằng Hùng Miêu Nhi sẽ yên lành

ngủ nơi đây, Trầm Lãng bàn đi theo gã đại hán áo gấm.

Hai người đi một đôi, lại có hai gã đại hán khiêng chiếc kiệu nhỏ đi ngay trước

mặt. Gã đại hán áo gấm quay lại cười nói với Trầm Lãng:

- Xin thỉnh Trầm công tử lên kiệu.

Trầm Lãng thót ngay lên kiệu không một thoáng đắn đo, hai gã đại hán nhắc kiệu

lên khiêng đi như chạy...

Quanh qua lộn lại một phút lâu, chợt nghe tiếng nhạc du dương thánh thót.

Trầm Lãng cứ ngồi im không hỏi mà cũng không hé rèm dòm xem gì cả

Tiếng nhạc càng lúc càng gần... Và chiếc kiệu đột nhiên dừng lại.

Nghe giọng một thiếu nữ hỏi:

- Có phải Trầm công tử đến đó không?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Phải

Người thiếu nữ nói:

- Được rồi, để kiệu cho chúng tôi khiêng vào. Các người kể như xong chuyện

Liên theo đó chiếc kiệu được khiêng lên.

Đi được một khoảng chợt nghe không khí ấm áp hơn lúc nãy và hơi hương sực

nức. Trầm Lãng vẫn ngồi yên. Y như nếu không có người thì nhất định không xuống

kiệu.

Nhưng ngay lúc đó có tiếng cười của người thiếu nữ:

- Trầm công tử ngủ rồi à?

Trầm Lãng làm thinh...

Kiệu đi thêm nữa, tiếng nhạc sát bên tai và giọng ca du dương mang tính chất cung

phi...

Cuối cùng, Trầm Lăng được mời xuống kiệu.

Đây là một căn trại, nói trại hay lều cũng được, vì nó không phải là nhà, nó là

thứ được căng bằng vải, nhưng đúng ra thì phải gọi đây là một Hành Cung mới đúng.

Vì tất cả màn trướng và sự trần thiết đều hoàn toàn bằng nhung lụa ngọc vàng, y như

hành cung của một hoàng đế, và nếu hỏi sự thiết trần ấy ra sao, thì e rằng người chứng

kiến cũng không mô tả được ...

Dưới ánh sáng của một rừng đèn hoa mắt, màu sắc rực rỡ của màn trướng và tua

ngọc tua vàng lấp lánh lung linh... Những thứ đó đã là khó tả, thêm vào đó, còn một

thứ khác làm cho người thêm quáng mắt: một bày thiếu nữ chập chờn như đàn bướm

muôn màu lượn giữa vườn hoa, người ta nhìn còn chưa hết bướm thì giờ đâu, tâm trí đâu

để phân biệt được hoa.

Ánh sáng giữa trướng màn sắc sỡ đã làm cho người ta chóa mắt, một đàn hai ba

mươi người đẹp nõn nà, da mơn hồng đào dưới làn lụa mỏng manh, càng làm cho

người phàm mắt thịt tiêu hồn.

Từng lớp từng ngăn trướng lụa, mà sức mỏng của nó đã tạo thành một đám sa mù,

vóc thân người đẹp, những đường cong vặn vẹo, những cuộn tóc mây trời, những ánh

mắt đen như huyền, trong như ngọc, sáng như những vì sao... những thứ đó như ẩn như

hiện, như rõ ràng, như mờ lung trước mắt.

Những nàng tiên thu hồn cướp vía này, có số ngòi xiên xiên trên tay ghế nệm nhưng mươn mướt nhịp phách rung tơ, vẫn trong tư thế gói đầu trên đùi người đẹp,

người đội Vương miện nâng chén rượu đưa lên, bàn tay trắng nuốt nõn nà như bàn tay

con gái đeo chiếc nhẫn vàng nạm ngọc long lanh, người ấy cười sang sảng:

- Đã gặp là đã biết nhau, ngại gì không cùng vui một chén?

- Hay lắm.

Tiếng của Trầm Lãng chưa dứt thì một người đẹp đã uốn mình lượn tới sát bên,

hai tay dâng chén vàng, miệng cười như đóa hoa xuân và cất giọng ti tê như rên rỉ:

- Trầm công tử, xin mời.

Trầm Lãng mỉm cười, đón lấy chén rượu giữa đầu uống cạn...

Người đội Vương miện cười lớn:

- Hay, không sợ trong rượu có độc à?

Trầm Lãng cười:

- Có được một kẻ anh hùng mời mọc, có được người ngọc dâng chén tận tay, cho

dù rượu độc, Trầm Lãng này cũng vui mà uống cạn.

Người con gái dâng rượu tựa hẳn vào lòng Trầm Lãng, cất giọng như mật rót:

- Đa tạ.

Nàng lại cầm chén rượu lượn mình đi vào... nàng đi rồi nhưng mùi hương vẫn

còn như lưu luyến ...

Người đội Vương miện lại cười:

- Hay, Trầm Lãng là một con người suốt đời cẩn thận, nhưng có lúc cũng không

kém hào hùng, thảo nào ái cơ của bản vương vừa thấy mặt đã nghe lòng xao xuyên.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Không dám.

Người đội Vương miện lại cười lớn hơn nữa và vùng ngồi dậy.

Dưới ánh đèn bên trướng mơ hồ, Trầm Lãng liếc thấy người ấy có đôi mày thật

rậm và dài, ánh mắt sáng quắc lạnh lùng, giữa khoản đôi mày có vết sẹo ngăn ngăn

càng làm tăng thêm vẻ sát khí...

Hắn chớp đôi mắt trắng xanh như ngọc bích nhìn vào mặt Trầm Lãng như muốn

thu hồn...

Trầm Lãng cũng quắc mắt nhìn lại. Tia mắt của hắn chạy từ đôi mày rậm xuống

đến chòm râu sông đuột dưới cằm người đối diện... Rõ ràng kẻ ấy là Khoái Lạc Vương.

Giọng cười của Khoái Lạc Vương tắt hẳn và thay vào bằng giọng nói lạnh lùng:

- Nhưng bây giờ thì Trầm Lãng đã làm.

Trầm Lãng nhíu mắt:

- Làm sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Trong rượu vừa rồi có độc.

Trầm Lãng hơi rúng động, nhưng vẫn giữ vẻ tự nhiên:

- Có độc à?

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Chẳng những có độc, mà chất độc lại cực mạnh, khắp trong thiên hạ trừ nơi này ra không đâu còn có thuốc giải, chỉ trong vòng một giờ chất độc sẽ phát tác, người

trúng độc sẽ chết ngay.

Trầm Lãng nói:

- Ta lấy lễ quân tử đãi người, không dè người lại lấy dạ tiểu nhân.

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc:

- Dùng tâm kế để theo dõi bản Vương, tự nhiên mục đích tìm kiếm đó là để đặt

bản Vương vào tử địa. Vậy thì tại sao bản Vương lại không ra tay trước chứ.

Trầm Lãng hỏi:

- Giết ta bằng cách đó ngươi không sợ anh hùng thiên hạ chê cười hay sao?

Khoái Lạc Vương nhíu mắt:

- Ai biết? Trừ ta ra, không có người đàn ông nào ở đây cả. Và ta nói cho ngươi

biết chắc mà dọn mình, nếu ngươi không sắp chết thì cũng sẽ chắc chắn phải chết sau

này.

Trầm Lãng nói:

- Chết tới trước mắt thì lo toan làm gì vô ích.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Tại sao ngươi không liều chết giao đấu với ta?

Trầm Lãng lại cười:

- Đã chết đến nơi rồi, giết ngươi đâu có ích gì?

Trầm Lãng cuối xuống hun lên má cô gái và cười:

- Có phải thế không nhi?

Ánh mắt Khoái Lạc Vương trừng trừng không chớp. Hắn gặp không biết bao nhiêu

hạng người, cũng có lắm người có tính tình kỳ dị, nhưng chưa bao giờ gặp một người

nào như Trầm Lãng cả.

Trầm Lãng cười rất là cởi mở, cô gái có lẽ bị nhột cũng cười hăng hắc ...

Và rất nhiều lần Trầm Lãng kê miệng sát vào tai cô gái thì thầm, nhưng không ai

nghe được hắn nói những gì...

Khoái Lạc Vương vỗ bàn thét lớn:

- Trầm Lãng, ngươi hãy nghe.

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Chuyện chi nữa đó?

Khoái Lạc Vương móc ra một cái hộp nhỏ, nói lớn:

- Ngươi hãy xem, đây là thuốc giải độc.

Không ngó lại, Trầm Lãng hỏi lơ là:

- Rồi sao?

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ngươi không cần à?

Trầm Lãng nói:

- Cần thì cũng cần chứ, nhưng ngươi không trao thì cần cũng mất công.

Khoái Lạc Vương nói:

- Nếu ngươi cần thì cũng có cách.

Trầm Lãng hỏi:

- Cách gì?

Khoái Lạc Vương nói:

- Có lẽ ngươi biết bản Vương rất thích đánh cuộc.

Trầm Lãng gật gật đầu:

- Có nghe.

Khoái Lạc Vương nói:

- Hay lắm, vậy ngươi hãy cùng bản Vương đánh cuộc, nếu ngươi thắng cuộc thì

thuốc giải này sẽ thuộc về ngươi.

Trầm Lãng cười:

- Ý ấy cũng hay, nhưng đánh cuộc như thế nào?

Khoái Lạc Vương nói:

- Lấy tính mạng của bản Vương đánh cuộc với tính mạng của ngươi.

Trầm Lãng nhún vai:

- Tính mạng của ta đã ở trong tay ngươi rồi, còn bày đặt chuyện đánh cuộc làm chi?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cứ xem cái gia tài của bản Vương thì chuyện đánh cuộc với người khác đâu có

phải vì muốn được thêm của nữa? Nhưng đánh cuộc là cái phiền hà, đánh cuộc có

nhiều kích thích lắm.

Trầm Lãng cũng cười:

- Được lắm, vậy bắt đầu đi.

Vẻ mặt Khoái Lạc Vương xem chừng phấn chí lắm, hấn vỗ tay gọi lớn:

- Kiếm.

Một thanh kiếm cán nạm ngọc bích, sắc thép xanh rờn, Trầm Lãng tiếp lấy xem

qua bắt giác gật gù:

- Quả là thanh kiếm báu, có thể chém sắc như chém bùn.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Ngươi cũng là hạng biết vật quý đấy.

Giữa tiếng cười Khoái Lạc Vương vùng rần giọng:

- Bản Vương ngồi nơi đây tuyệt đối không đánh trả, ngươi cứ cầm kiếm đâm tới,

trong vòng ba kiếm nếu đâm chết được ta thì chẳng những ngươi được thuốc giải, mà

tất cả những gì ở đây cũng đều thuộc về ngươi hết.

Trầm Lăng hỏi:

- Nếu còn đâm không trúng?

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Nếu đâm không trúng thì ngươi cứ ngồi chờ chết.

Trầm Lăng cười:

- Hay, đánh cuộc như thế cũng hay.

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Lui ra.

Tay phải cầm kiếm, tay trái búng nhẹ lên thanh kiếm lăm lăm:

- Bửu kiếm đừng phụ lòng ta nhé.

Và hắn bước tới từng bước một...

Khoái Lạc Vương quả nhiên ngồi yên một chỗ, đôi mắt xanh rờn phóng ra những

tia lạnh lùng như điện, dăm dăm vào mặt Trầm Lăng ...

Trầm Lăng lại lấy ngón tay búng thanh kiếm, tiếng khua dội boong boong.

Và giống y như con người, thanh kiếm phóng ra một nhát cực kỳ uyển chuyển,

kiếm pháp thật đẹp lạ lùng...

Thanh kiếm theo tay đi tới rít vào không khí, đã đi phát tiếng động re re...

Thật là kinh khủng, Khoái Lạc Vương quả nhiên không đỡ, mà cũng không tránh

né, ưỡn ngực ngồi yên...

Không lẽ hắn điên mà bày trò tự tử?

Mũi kiếm đâm ra thế đi như nước đổ, như mũi tên thoát ra khỏi dây cung, cho dù

có muốn cũng không dừng lại được...

Mũi kiếm đi ngay vào giữa ngực Khoái Lạc Vương...